

אהבה גנובה

(המשך מעמוד 9)

התמונה צולמה על ידי התקפה קשה על הר טוב. המגינים מופיעים כאן בתלבושת הצבאית של אותם הימים. מצב רוחם נראה מרוסס. הקוראים מתבקשים להציע לתמונה כותרת שתתאים להנך הרך הוות של אותה תקופה. הכרזת המתאימה ביותר תזכה את שולחנה בלדיה ישראלית.

שימי חברו. הוא לא ידע, כי שמעון היה מוטל כבר מת. ואני לא ידעתי שלא אלי מכתבים דבריו. ועדינה לא ידעה, כי אינני שמעון, כי אינני חברו כנפשו של אהובה, אלא סגנו במחלקה ותו לא.

לא אלי נמשכה עדינה. היא נמשכה לשימי, אשר היה מונח זה יומיים בבית-קברות ארעי בחזית לטרון. היא נתרפקה על ידידו של ארון גופה ונשמתה.

כל הדרך הארוכה למחנה חיכיתי אל עצמי, עד שחילת צעירה, שחורת שער ונחמדה, אשר ישבה מולי במכוני גית, דימתה, כי אליה אני מחייך והשיבה בחיוך.

ואו פרצתי שוב בצחוק סוער וקרי לני, לתמהון כל הנוסעים.

לתועלת התיירים והנוסעים

פאטרא ניום סרוים ("יו"ל ע"י סוכנות הנסיעות פאטרא), היא חוברת צנועה השואפת לספק לחלק ניכר מקהל הנוסעים ידיעות על תיירות, נסיעות והובלות שונות, וכמו כן, ידיעות בעלות ערך ועניין לאלה המבקרים עתה ואשר יבקר בעתיד בארצנו.

חלק מהחברת מוקדש לחומר עובדתי — ללוח השעות של אירונים וכד', למחירי נסיעות וטיסות; והחלק השני לבעיות שבהן נתקל התייר בתנאינו המיוחדים, למרות נסיונו הרב בנסיעות רבות. החוברת מציינת את הקשיים הרבים הכרוכים בעליה ובקליטה ההמונית ואת ההתפתחות העצומה של המדינה הקטנה בתקופה כה קצרה.

מאחר שסוכנות נסיעות פאטרא מטפלת בסדורי נסיעות הצליינים לארץ (הקבוצה הראשונה הגיעה ארצה זה לא כבר והסדורים עלו יפה), תקדיש חוברת החדשות חלק קטן גם לבעיות הצלייניות. הידיעות הנמסרות הן קצרות ומשמעות רק כדי להבהיר את הבעיות היומיומיות של ארצנו, כפי שרואה אותן התייר.

פאטרא ניום סרוים נשלח חנם לסוכני נסיעות, ציריות ישראליות, מוסדות ציוניים, תנועות נוער, ספריות ותחנות שדור בעולם כולו.

מכתבי הערכה רבים על החוברת, אשר תוכנה הנו קצר ונוח לקריאה, נתקבלו ממקומות שונים וכתוצאה מכך מודפסת עתה החוברת בכ-5000 העותקים מדי חודש בחודשו — התקדמות רבה מאז הוציאה פאטרא רק לוח ידיעות קצר.

כמו אצל עגלה צעירה. נכנסנו לחדר המוכר, שצללים משחקים כל היום על רצפתו. היא הראתה על הכורסה שזכרתי בה היטב...

...שעות עברו. הכאב סר אט אט מפניה.

— כך? — אמרה לבסוף — הוא איננו עוד. ואני נשארת בחיים. ככה.

קמתי וניגשתי אליה. אחותי בכתפיה ולא מצאתי מלה טובה להגיד לה.

— אני יודעת מה טוב לך, — הקדימה אותי — הוא כתב לי על אודותיך הכל.

תמהתי במקצת. גבי ואני היינו חברים, כמו כן, אבל לא הייתי מניח שהוא יכתוב ויספר לעדינה עלי. ובפרט — טוב לב, אני וטוב לב! הה, הה. בדיחה מוצלחת.

הזמן חלף מבלי שנחוש בו. הצללים מנו מזרחתי, החדר הצהוב, האפיר והש"ח, הלילה פשט בעיר. לא רצינו לאכול, לא רצינו לאמנה. רק אותו רצינו לזכור, לזכור ולקיים את משאלתו האחרונה, משאלת-ערשדו של מי שהיה מפקד-יחידתי ומפקד-גשמתה של עדינה.

גבי לא הגויס. היא היתה באמת נפלאה! גוף סוער ונשמה צמאה. חזרתי שוב ושוב להשקיש את הלהט שזרם בעורקיה ולרוח את צמאונה. היא קיבלה אותי כאילו הייתי גבי עצמו. ברגעים הקצרים שבין סערה לסערה השתוממתי על כך. האמנם אהב והעריץ אותי גבי כל-כך עד שתאר אותי לפניה בדמות מלאך? ידעתי שהוא העריץ את שימי, שימי שהיה הטוב שבאנשי המחלקה. אבל אותי?

היא פשטה צווארה לקראתי, התי מתחה עד שחשתי שתי תלוליות משחקות על סנטרי. צחקתי בלי קול. חשבתי על כך, שהבוקר מתקרב ועם ערב עלי לצאת שוב לדרך, לחזור למחנה. ועם מחשבה זו נודמתי.

...לפנות-ערב העירה אותי. בקושי זכרתי היכן אני נמצא. זכרתי רק זאת שבשבוע ממתנה לי המכונית וכי מאת מול בשעת-בוקר מוקמת לא בא דבר אל פי. ובכל זאת לא רעבתי לחם. רק אליה רעבתי. התרוממתי ואחותי בה. זרועותי הקיפוה סביב למתניה.

— שלום, עדינה! — אמרתי — נראה שוב ושוב... אם אחיה.

— שלום, — לחשה היא — שלום, שימי!

...כשילתי החוצה כשיכור. ישבתי על שפת-המדרכה ושפשפתי עיני להר. כיח לעצמי שאיני חולם. אחר-כך פרצתי בצחוק צוהל. לועג וקמתי להגיע אל המכונית בנמ...
...גבי ושימי היו חברים ולבבים, רעים נאמנים. כשגסס גבי, דיכר אל

דים. את המפקדים המצוחצחים, לובשי הדרגות, של הפלוגה החדשה, החזרנו לבין הטוראים. הם מחו, אבל מפקד הפלוגה שלנו הביט בהם בלעג וצחק: — כשנגיע לבתים הראשונים של הכפר, תוכלו להתמרד. ועכשיו — קדימה!

הרימונו את הכלים הדרוכים וה"מפקדים" המצוחצחים נכנעו ונכנסו אל בין פיקודיהם. בתשע יצאנו בשנית לדיר-אבון. כל אבן צעקה אלינו: "נקם! נקם!" כל שיח קרא: "דם! דם!" ההתקפה החלה בעשר ושש דקות ובעשר וחמישים דקות כבר רבצנו שלשנו אפרדקן על מיטה רחבה בביתו של מוכתר-הכפר והנחנו את רגלנו על אדן-החלון, כשהנשק מוטל בערימה באמצע-החדר. נחנו לאחור הקרב האכזרי, אך הקצר. נמנמנו כמעט בקרירות בית-האבן. גבי הושיט ידו למימיה, גמע ממנה ואמר:

"כמה היא אוהבת קרירות-אבן! פעם בלינו לילה במערה..."

אני לא הקשבתי יותר. נרדמתי מעייפות הגוף והנפש.

כל זה אירע מזמן, במשך שבועות רבים וארוכים. עכשיו עמדתי לפני פתח הבית הגדול שעדינה גרה בקומת-הקרקע שלו. הכל היה ידוע ומוכר לי: הרחוב, הבניין, החצר עם הפרחים, עם המטפסים העולים אל החלון ושומרים תמיד על קרירותו של החדר.

צעדתי מבלי להתבונן כלל סביבי. ידעתי כל אבן, כל מדרגה. לא התבוזנתי ברדתי במדרגות. רק מניתי: אחת, שתיים, שלוש, ארבע. רק צלצלתי בפעמון ושמעתי את קול-הצעדים המוכר לי כל-כך. הדלת נפתחה והיא הרי סיעה כאשר ידעתי זה כמה. גוף גבוה במקצת, פנים חדים בקצה, שערות חומות מטולסלות נופלות על הכתפיים המעוגלים. חזה תלול, מותח את החולצה הדקה לפנים ומעט לצדדים. ידיים מחוסבות יפה, מתניים גמישות. ירכיים מלאות, אבל רחוקות משופן.

— שלום! — אמרתי וחייכתי כאשר אוהבת היא.

— שלום, בוי! — השיבה בחיוך.

— באתי מגבריק, — אמרתי, משתמש בכינוי-החביבה שבו נהגה לכנותו.

— מגבריק? ובכן, אתה הוא זה? אני שמחה מאד. הוא כתב לי עליך כל-כך הרבה. בוא, בבקשה, היכנס!

צעדתי אחריה. ירכיה נעו בשבובות

גבי, שצויתי עלייך מפקדי הגוסס להיות לה לחבר.

מימי לא ראיתי, אך הכר הכרתי אותה יותר משידעתה אמה יולדתה. במשך שעות וימים ושבועות של רביצה בחפירות, של נסיגה אפורה ומוזומת, של שכבה באוהל עלוב, שמעתי עליה את כל מה שאפשר לספר על אודות בן-אדם. היינו שוכבים, גבי, שימי ואני, באשר שכבנו והוא, גבי, מפקד המחלקה, מספר באזני שני סגניו על עדינה שלו. סיפר על מראה, צורתה, אורח-חיה, מנהגיה. סיפר כיצד היתה מתרפקת עליו, נלחצת לחזהו, נעה מצד לצד כחוליה שמנומת, פושטת צוואר לנשיקותיו הלוהטות. סיפר עליה את האישי ביותר, הפרטי מכל, את הידוע רק לאדם אחד ויחיד בעולם.

ידעתי את פניה, תנועותיה, מצעדה, ועד המאכלים האהובים עליה. ידעתי אפילו את הדבר הכמוס כל-כך, דבר שאפילו אהובה של נערה אינו לומד אותו אלא במשך שבועות וירחים. ידעתי את נקודת-התורפה שלה!

על כך סיפר לנו פעם גבי, בשעה שחזרנו מהתקפה על דיר-אבון וכל הפלוגה אשר מנתה בצאתה מאה וש' לוחים לוחמים, הצטמצמה כדי מחלקה אחת ובעת המפקד קפץ האחרון שב' שורה ל"דום", הקיש עקב בעקב וקרא בקול צחוק עצבני:

— שלושים ושמונה! אחרון, אדוני המפקד! היתר כבשו את באב-אללה ("שערי-אלהים" — ג'נ'רל)!

שכבנו מפורקים בשדה ששימש לנו כמקום-חנייה ארעי וגבי סיפר זאת לשימי ולי.

אחר-כך, כששקעה השמש, הצטופפנו שלשנתו ליד מדורה קטנה שהבערנו, העמדנו את הקפה לרתוח בתוך קופסת-בשר גבוהה וגבי המשיך לספר.

הקפה רתח ובוועות-שומן צפו עלי. אחותי בקופסה בחתיכת-בד לניקוי רובים ויצקתי מהמשקה המהביל לתוך ספל-הפח האחד שהיה לנו. איש איש מאתנו לגם לגימה קטנה והעביר את הספל לחברו. שתינו והמשקה לא עורר אותנו, אלא הגביר את העייפות. הדיבוק ריסיס והטילנו לארץ כאילו היה זה יין. שכבנו צפופים, התכסינו במעי לים הצבאיים וביריעות-אוהל שמצא גבי אישם ובטרם נרדמו הפליג ברחשי געגועים לאהבת עדינה.

...למחרת בבוקר הגיעה למקום פלוגת-טירונים. החתיקים מונו מיד למפקד

אימפרסריו: ב. גילאון (גוריצ'יקוב) - ק. גינצבורג

מתכבדים להציג את הכנר העולמי ואת אחותו הפסנתרנית העהוללת

יהודי וחפציבה מנוחין

רק 5 קונצרטים בישראל:

בתל-אביב: 17/4, 18/4, 13/4
 בירושלים: 19/4
 בחיפה: 20/4

פרטים יבואו